A°. 1839. N°. 87.

DONDERDAG, DEN 31sten OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 28 October 1839.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1o. JACOBUS GOEDE, als beheerende den Boedel van wijlen SARA ELISABETH VIEIRA, voor de Slavin *Santje;* aankomende gemelden Boedel.

2o. J. F. THIELER, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Anna* en hare Kinderen *Antoinetta*, *Toontje* en *Charlotte;* weleer het eigendom van den Boedel wijlen M. M. MAROSÉ.

3o. BELLONA van MARIA van ONOBIBO, voor den slaaf *Primo;* haar in eigendom toebehoorende. — En

4o. J. E. van AMSTER, voor de Slaven *Johanna Maria*, *Francina Petronella*, *Jansie* en *Jacquelina L'Esperance;* hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al degenen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 28 October 1839.

(38440) Alzoo ADAM CAMERON, Eigenaar van de Plantaadje *Sporksgift*, gelegen binnen deze Kolonie, zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om de Slavin BERGÈRE, van gemelde Plantaadje af- en op zijnen privé-naam te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

De *Commissie tot Taxatie der Huurwaarde* van de Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo* en derzelver omtrek, maakt bij deze bekend, dat zij hare werkzaamheden zal voortzetten op HEDEN den 31sten dezer, des voormiddags van *zeven* tot *elf* uren, en zulks wel met Wijk La. F. No. 1.

Paramaribo, den 31 *October* 1839.

De Scriba bij de Commissie voornoemd,
A. P. TIRION.

ADVERTENTIEN.

Departement Paramaribo

DER

MAATSCHAPPIJ:

Tot Nut van 't Algemeen.

☞ De ondergeteekende brengt bij deze ter kennis van de LEDEN dezes Departements, dat, uithoofde van de vertimmeringen aan het WAAGGEBOUW, — in de maand November e. k., *geene* ALGEMEENE VERGADERING gehouden zal worden.

De Secretaris van het Departement voornoemd,
N. G. VLIER.

De Waarde des Levens.

(*Vervolg en slot van No.* 86).

»Neen," antwoordde hij mij koel." Nu zeide ik tot mijzelven: »Het is een beroemd schrijver... misschien Marmontel, misschien d'Alembert, of zelfs wel Voltaire!"

Mijn onbekende zuchtte en een naauwelijks merkbaar, bitter en verachtelijk glimlagchen zweefde over zijne lippen, toen vertelde hij verder: »Deze letterkundige beroemdheid, naar welke ik zoo gehaakt had, vergenoegde spoedig mijne gloeijende verbeelding niet meer. Ik streefde naar hoogere doeleinden en zeide tot Jago, die mij naar Parijs gevolgd was, en mij sedert niet meer verliet: »»de ware roem is slechts degene, dien men op het slagveld behaalt. Wat is een schrijver, een dichter? — Niets. Een Generaal, een groot Veldheer te zijn, dat zou mij gelukkig maken, en om eene groote militaire beroemdheid te erlangen, zoude ik nog wel tien jaren van mijn leven geven."" »»Ik neem ze aan," antwoordde mij Jago, »»ja, ik neem ze. zij behooren mij nu toe, vergeet dit niet, mijn heer!"" — Hier hield de onbekende nogmaals op, en terwijl hij de onrust en twijfel bemerkte, die zich in al mijne trekken vertoonde, sprak hij tot mij: »Ik had het u wel gezegd, jonge man, dat gij mij niet gelooven zoudt; maar dit alles schijnt u misschien een droom, een schijnbeeld,.. het komt mij ook zelve zoo voor. En toch zijn al de bevorderingen, de eerbewijzen, die mij ten deele vielen geene droombeelden; de soldaten, die ik in den strijd aanvoerde, de verschansingen, die ik bestormde, de veroverde vaandels, de overwinningen, van wier naam Frankrijk weergalmde,... dit, dit alles was mijn werk. Deze gansche roem was de mijne!" Terwijl hij deze woorden met vuur en verrukking zeide ging hij met groote schreden op en neder. Ik was echter door de verrassing ten hoogste getroffen, en vraagde mij zelven: »Wie mag hij wel zijn? Coligny?.. Richelieu?. Of misschien de Maarschalk van Saxen?"

Mijn onbekende verviel nu van den toestand der hoogste overspanning in eene volkomene neerslagtigheid, en terwijl hij mij naderde, zeide hij met duistere blikken: »Jago had de waarheid gezegd. En toen ik later den ijdelen wapenroem moede, slechts naar datgene streefde, wat

op de wereld eene werkelijke en bepaalde waarde heeft, als ik om den prijs van vijf of zes levensjaren naar goud en rijkdommen wenschte, zeide hij mij ook deze begeerte toe. Ja, jonge vriend, het geluk vervulde, ja overtrof zelfs mijne overdrevenste begeerte. Goud, rijkdommen, goederen, sloten werden mij ten deel."

»Nog heden morgen was dit alles mijn bezit, en indien gij soms aan mijne woorden, aan die van Jago mogt twijfelen... doch wacht een oogenblik, hij komt dadelijk, en gij moogt u dan zelve met eigene oogen van de werkelijkheid van datgene overtuigen, wat uwe en mijne zinnen zoo zeer verwart, en ongelukkig maar al te waar is." De onbekende naderde den schoorsteen, zag met eene beweging van schrik op de pendule, en zeide met eene zachtere stem: »Dezen morgen, met het aanbreken van den dag, voelde ik mij zoo neerslagtig en zwak, dat ik naauwelijks de kracht had, mij op te heffen. Ik schelde mijnen kamerdienaar, in zijne plaats kwam Jago. »»Hoe is het met mij? Wat gevoel ik toch?"" vraagde ik hem.—»»Het is niets, mijnheer, het is de natuurlijke loop der dingen, het uur nadert, het oogenblik komt." — »»Nu welk dan,"" vraagde ik hem andermaal. »»Raadt gij het niet? De Voorzienigheid had u zestig jaren levens toegelegd. Toen ik een begin maakte met uwe wenschen te vervullen, teldet gij, mijn gebieder, er reeds dertig."" — »»Jago,"" — zeide ik verschrikt, »»spreekt gij in ernst."" — »»Ja mijn heer, in vijf jaren hebt gij, vijf en twintig jaren uws levens in roem en wenschen van allerlei aard doorgebragt. Gij hebt ze mij geschonken, zij behooren mij en deze jaren, met welke gij zelve vrijwillig uw leven verkort hebben, zullen mij toegerekend worden."" — »»Hoe, was dit de prijs uwer diensten?"" — »»Anderen hebben ze nog wel duurder betaald, zoo als Fabert, die zich ook over mijne bescherming verheugde."" — »»Zwijgt, zwijgt,"" zeide ik tot hem, »»het is niet mogelijk, het is niet waar."" »»Zoo als gij denkt, doch bereid u, gij hebt nog maar een half uur te leven!"" »»Gij schertst immers met mij, gij maakt mij wat wijs."" — »»Geenszins, reken slechts zelve, vijf en dertig jaren, die gij werkelijk geleefd hebt, en vijf en twintig die gij verloren hebt, maken zamen zestig."" — Nu wilde hij de kamer verlaten en ik gevoelde, dat mijne krachten afnamen, dat mijn leven mij ontzonk. »»Jago Jago,"" riep ik, »»geef mij nog maar eenige, maar, weinige uren."" »»Neen, neen,"" antwoordde hij mij, »»dat zou immers mijne jaren verkorten en ik weet de waarde des levens beter te schatten dan gij. Niet met alle rijkdommen der wereld kunt gij mij twee uren van mijn aanzijn betalen."" — En ik kon naauwelijks spreken, mijne oogen werden duister, en een koud doodzweet stolde het bloed in mijne aderen."" »»Nu wel dan,"" zeide ik tot hem, »»terwijl ik slechts met moeite en inspanning meer spreken kon: »»neem de rijkdommen, voor welke ik alles opofferde, terug, slechts nog vier uren, en ik doe afstand van al mijn goud en van dien overvloed naar welken ik zoo zeer streefde."" — »»Nu wel, gij zijt steeds mijn goede heer geweest, en ik wil iets, voor u doen; ik willig uwe begeerte in.""

En ik voelde mij versterkt, en riep: »»Slechts vier uren! Zij vlieten zoo snel daar heen! Jago! Jago! geef mij nog vier anderen en ik doe afstand van mijnen roem als Schrijver en al mijne Werken, die mij zoo hoog in de achting der wereld hebben doen rijzen."" — »»En daarvoor vraagt gij vier uren,"" zeide de moor met minachting.... »»Het is veel: intusschen wil ik u uwe laatste bede niet weigeren."" — »»O niet de laatste,"" zeide ik tot hem, terwijl ik de handen vouwde. »»Jago, Jago, ik bezweer u, mij slechts nog tot van avond, de twaalf uren, den ganschen dag te laten leven, en de herinnering van mijne daden, mijne overwinningen, mijnen krijgsroem. Alles, alles moge uit de geheugenis der menschen verdwijnen! iedere herinnering van mijnen naam worde uitgewischt, maar dezen dag Jago, dezen geheelen dag moet gij mij schenken." — »Gij maakt misbruik van mijne goedheid," antwoordde hij mij, »en ik doe daar een' slechten koop. Maar het zij zoo, gij zult tot zonnenondergang leven. Doch houd u nu tevreden, en vorder niets meer. Tot spoedig wederzien, want van avond kom ik om u te halen.» — »Hij is nu weg,» zeide de onbekende met wanhoop tot mij, »en deze dag, op welken ik tot u spreke, is de laatste mijns levens.» Hierop naderde hij de glazen deur, waardoor men in het park, kwam, en riep: »ik zal dezen schoonen hemel, deze groene beemden niet wederzien; ik zal deze welriekende voorjaarsgeuren niet meer inademen. Ik onzinnige dwaas, deze goederen, welke de Schepper ons allen schonk en voor welke ik ongevoelig was en wier genot, wier waarde ik nu eerst erken: vijf en twintig jaren had ik mij nog in dezelve kunnen verheugen, dezelve kunnen genieten; en hoe heb ik mijne levensdagen besteed! Ik heb dezelve voor een ijdel schijnbeeld opgeofferd, voor eenen vruchteloozen roem weggegeven, die nog voor mij verdween. Ziet gij,» riep hij, »ziet gij, terwijl hij mij de boeren toonde, die juist door het park zich onder vrolijk gezang naar hunnen arbeid begaven, wat gaf ik niet daarvoor, het zware dagwerk, de ellende dezer menschen met hen te mogen deelen! Ik heb echter op deze aarde immers niets meer te geven, niets meer te hopen! niet eens een ongeluk!»

In dit oogenblik verlichtte een straal der schoone Meizon zijne bleeke en verwarde trekken. Nu vatte hij mij met hevigheid bij den arm en zeide mij: »Zie eens, zie toch hoe heerlijk de zon prijkt! en ik moet haar verlaten!.... Ach, ten minste wil ik haar heden nog genieten, en de vreugden van dezen schoonen, reinen dag inademen, het is immers mijn laatste.»

Bij deze woorden verliet hij mij plotselijk, liep in het park en verdween bij het omslaan eener laan, eer ik hem terughouden kon.

Ik had daartoe ook waarlijk geene kracht gehad. Bedwelmd, verward, vernietigd door al wat ik gezien en gehoord had, zonk ik op het rustbed ter neder. Ik stond weder op, om mij te overtuigen, of ik wel wakker was, en mij niet misschien onder den invloed van eenen droom bevond. In dit oogenblik gingen de deuren van het kabinet open, en een bediende zeide tot mij: »de Hertog komt.» Een man van bij de zestig jaren, en een gelaat vol uitdrukking naderde mij, en terwijl hij mij de hand reikte, verontschuldigde hij zich, dat hij mij zoo lang had laten wachten. »Ik was niet op het slot,» zeide hij tot mij: »ik kom uit de stad, waar ik eene geneeskundige raadpleging over den toestand der gezondheid van mijnen jongeren broeder, den graaf de C....heb laten houden.» — »Hij is toch niet in levensgevaar,» riep ik uit. »Neen, mijnheer, Gode zij dank,» antwoordde mij de Hertog, »maar in zijne jeugd hebben overdreven begrippen van eerzucht en roem zijne verbeelding te zeer gespannen. Eerst onlangs is hij uit eene zware ziekte hersteld, welke hem bijna aan den rand van het graf bragt, en eene soort van aanwezenheid van geest en krankzinnigheid achterliet, die hem doet gelooven, dat hij slechts een' dag meer te leven heeft. Dit is zijne dwaasheid.» Nu kon ik mij alles verklaren.

»En nu, mijn jonge vriend,» voer de Hertog voort, »willen wij zien, wat er voor u te doen is, en hoe verre ik voor uwe bevordering kan werkzaam zijn. Wij zullen tegen het einde der maand naar Versailles reizen; aldaar zal ik u aan het hof voorstellen.» — »Ik erken uwe goedheid, mijn waarde Hertog, doch kom u daarvoor mijnen hartelijken dank te betuigen.» — »Hoe gij hebt van het hof, en alle gunsten die gij aldaar misschien moogt verwachten, afstand gedaan?» —» Ja, mijnheer!» — »maar bedenk toch, dat gij met hulp mijner aanbeveling snel eene glanzende loopbaan kunt afleggen, en met een weinig geduld en volharding, misschien binnen tien jaren." »Tien verloren jaren!» riep ik uit: »En zijn eer, roem en vermogen daarmede wel te duur gekocht?» antwoordde hij mij verbaasd. »Neen, jonge man, wij zullen naar Versailles reizen.»—» Neen, mijn Hertog, ik keer terug naar Bretagne en verzoek u nogmaals de hernieuwde verzekering van mijnen innigsten dank aan te nemen.»

»Dat is dwaasheid,» riep de Hertog uit.

En ik, terwijl ik alles, wat ik zoo even gehoord en gezien had, nadacht, zeide in mij zelven: »In tegendeel.... het is wijsheid.»

Den volgenden morgen bevond ik mij reeds op den terugweg. Met welk onbeschrijfelijk genoegen aanschouwde ik mijn schoon slot *la Roche Bernard*, de oude dikke boomen van mijn park, de heerlijke zon van Bretagne! Ik had immers mijne vasallen, mijne zuster, mijne oude moeder en mijn gansch geluk wedergevonden, hetwelk mij sedert dit oogenblik niet meer verliet, want reeds binnen acht dagen trouwde ik met Henriëtte.

ADVERSARIA.

De ledigste koppen zullen steeds van zich zelven beweren, dat zij reeds in hun vijfde jaar goede verzen hebben gemaakt, zoo als alle gekken met kale koppen bij iedere gelegenheid verzekeren, dat hun de haren reeds in hun twintigste jaar uitvielen.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.